

Občianske noviny

HLAS

Trenčianske Stankovce

5/2025

hlas.stankovce@gmail.com

September

Opäť sa otvorili brány škôl. Letné dni plné oddychu ustupujú pravidelnému rytmu povinností, rannému vstávaniu, školským taškám, krúžkom, každodennému čítaniu „edupage“. Pre mnohých žiakov i rodičov znamená september viac než len zmenu ročného obdobia – je to nový začiatok, príležitosť na osobný aj rodinný rast.

Začiatok školského roka môže byť však sprevádzaný obavami, najmä pre prvákov, piatakov, stredoškolákov alebo tých, ktorí menia školu či prácu. Je však dôležité uvedomiť si, že každá zmena prináša nové príležitosti. Škola nie je len miestom učenia, ale aj prostredím, kde si vytvárame priateľstvá, objavujeme svoje talenty a učíme sa prekonávať prekážky.

Milí rodičia a žiaci, pamätajte, že chyby sú súčasťou učenia. Dôležité nie je byť vždy najlepší, ale snažiť sa rásť a posúvať dopredu. Váš záujem, snaha a odvaha skúšať nové veci sú tým najcennejším, čo do školy môžete priniesť. Prajem vám (nám) všetkým, aby sme mali všetci odvahu učiť sa nielen z učebníc, ale aj zo života. Aby sme mali radosť aj z malých pokrokov. Nech je tento školský rok nie iba o známkach, ale najmä o raste – osobnom a ľudskom. Nech v ňom nechýba láskavosť, trpezlivosť, podpora a nádej, úsmev, pohoda. A v prvom rade zdravie!

Spoločne krok za krokom!

Alžbeta Jurigová

Stanovačka života 2025

Mať radosť zo života, tráviť chvíle so svojimi najbližšími a zdieľať s nimi spoločný čas. Môže byť niečo krajšie? V redakcii novín HLAS nás prekvapila informácia o netradičnom podujatí, ktoré si pripravili a prežili naši spoluobčania kúsok od našich hraníc s Moravou.

Partia chlapov, otcov so svojimi ratoľkami prežili spoločné a zábavné chvíle v prostredí, ktoré je možné iba v dobrom závidieť a chváliť ako výborný nápad.

Do redakcie sa nám ozval Michal Vnenčák a tak nás zaujímali detaily ich nápadu. Michal nám povedal:

„V dňoch 15. až 18. augusta 2025 sme sa my, otcovia z Trenčianskych Stankoviec, v hojnom počte (18 dospelých a 31 detí) po druhý-

krát spoločne rozhodli zobrať naše detičky na stanovačku života do kempu v obci Bojkovce, neďaleko česko-slovenských hraníc.“

A pokračoval:

„Pre deti sme mali pripravené rôzne športové aktivity, opekačku na lúke, kúpanie, večerné kino a mnoho iného. Spoločne sme si užili chvíle plné smiechu a zábavy, na ktoré budeme celý život spomínať.“

Podobné nápady a podujatia svedčia o tom, že aj v tejto dobe sa vedía zrodiť veľké príbehy. Chlapi, parádna myšlienka! Veľký príklad pre ďalších.

„Maminy si doma oddýchlí a my sa už teraz tešíme na ďalší rok,“ dodal Michal Vnenčák.

Michal Vnenčák, Dušan Pevný

Výskum nepotvrdil kurucký hrob

Aktualita

Lokalita sa nachádza na výrazne odčlenenom terénnom objekte juhozápadne od miestnej časti Rozvadze. Podľa miestnej ústnej tradície by sa na tejto polohe mal nachádzať hrob padlých vojakov z bitky pri Trenčíne, ktorá sa odohrala v roku 1708 východne od Trenč. Stankoviec. Túto teóriu podporuje aj prítomnosť kríža doloženého už na mapách v medzivojnovom období, ako aj starých líp. Okrem toho georadarový prieskum v roku 2023 lokalizoval výraznú anomáliu niekoľko metrov južne od kríža.

Občianske združenie NAŠE KORENE požiadalo o vydanie súhlasu k výskumu na pozemkoch, ktoré sú vo vlastníctve obce. Po súhlase obce bolo vo veci vydané rozhodnutie k vykonaniu archeologického výskumu na vedecké a dokumentačné účely, ktoré vydal Krajský pamiatkový úrad (KPU) Trenčín 8. apríla 2024.

Archeologický výskum sa realizoval od 16. septembra 2025 v zmysle metodiky vypracovanej pracovníkmi Katedry archeológie UKF v Nitre pod vedením prof. Šteinera a v koordinácii

s pracovníkmi KPU Trenčín. Metodika citovala, že v mieste zistenej anomálie sa urobia dva rezy sondami so šírkou 60 cm kolmo na seba, aby zistili prítomnosť zahĺbeného objektu, jeho okraje a rozmery, prípadne obsah. Pri objavení možných nálezov navrhovali plošný odkryv celého miesta nálezu a jeho prípadné vyzdvihnutie.

Na prácach sa pod vedením odborníkov zúčastnili občania našej obce i členovia občianskeho združenia. Zárezy v teréne sa urobili až do hĺbky cca 150 cm. Miesto potencionál-

neho objavu sa však ukázalo naozaj iba ako anomália v zložení pôdy. Prívolaní odborníci a pracovníci KPU Trenčín vyhodnotili miesto výskumu s negatívnym výsledkom. Napriek tomu sa lokalita musela zamerať geodetom a o celom výskume bude vydaná oficiálna správa.

Skúmané nálezisko bude dané do pôvodného stavu. Náklady spojené s archeologickým výskumom hradilo občianske združenie NAŠE KORENE.

Jozef Kadák, Dušan Pevný

Pozvánka

Tanečný klub TKO Trenčianske Stankovce si vás dovoľuje pozvať na

XII. ročník KURZU SPOLOČENSKÝCH TANCOV

pre dospelých a začiatočníkov, ktorý bude prebiehať v telocvični ZŠ Jána Lipského
každú sobotu od 27. 9. 2025 o 18.00 hod.

V príjemnej atmosfére sa naučíte tancovať: Waltz, Viedenský valčík, Tango, Foxtrot, Ča-ču, Jive, Polku, Čardáš a Mazurku. Prihlásiť sa môžete priamo na kurze v telocvični ZŠ alebo na telefónnom čísle: 0905 604 975 alebo na sedven@centrum.sk.

Zaujímavý nález v Považskom Inovci

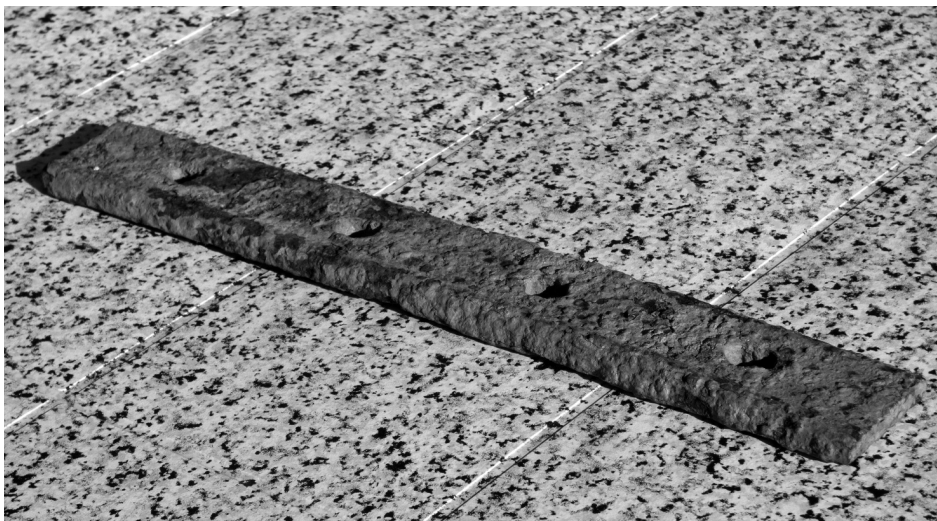
Zaujímavosť

Aj po takmer 100 rokoch od skončenia prevádzky Lesnej železnice Trenčín-Selec môžeme na jej trase nájsť zaujímavé predmety dokumentujúce jej činnosť, ako sú napríklad koľajové spojky, ktoré patria medzi drobné koľajivo.

Koľajové spojky sú súčiastky, ktoré spájajú navzájom dve koľaje idúce za sebou. Tento konkrétny nález (viď foto) bol nájdený na bočnej vetve železnice vedúcej z Vlčích jám na Hradený diel. V uvedenej lokalite viedla železnica, po ktorej ťahali prázdne vozíky do vyšších polôh kone a späť sa vracali samospádom s nákladom dreva. Z hľadiska železničnej archeológie sa jedná o hodnotný a v súčasnosti už ojedinelý nález.

V rámci celého Slovenska prevažujú medzi nálezmi v pôvodných trasách lesných železníc najmä klinec. Spojka je dlhá 30 cm, je skodorovaná, ohlodaná zubom času, ale stále s dobre rozpoznateľným profilom, tvarom a technickými otvormi. Nález železničnej spojky je prekvapujúci aj z dôvodu, že po ukončení prevádzky na jednotlivých vetvách sa železnička celá rozbíjala a postavila na inom mieste.

Jednotlivé železné časti boli ziaľ aj predme-

tom krádeží. Poukazujú na to zachované listiny o súdnych sporoch uložené v archívnych fondom

Krajského súdu v Trenčíne.

Text a foto Zlatica Kremerňová

Pod'akovanie za letný tábor

Aktivita

Tento rok sme opäť spoločne prežili krásne letné dni plné hier, smiechu a nových priateľstiev. Naš letný tábor priniesol deťom mnoho zážitkov, na ktoré budú ešte dlho spomínať.

Počas celého tábora sa deti zapojili do množstva aktivít - od športových súťaží, tvorivých dielní, hudobných a tanečných programov, až po spoločný výlet. Každý deň priniesol nové dobrodružstvá, pri ktorých sa deti učili spolupracovať, objavovali svoje schopnosti a hlavne si užívali čas plný radosti a pohody.

Ďakujeme všetkým deťom, ktoré sa s nadšením zapájali a priniesli do tábora svoju radosť,

energiu a smiech. Boli ste úžasní!

Veľká vďaka patrí aj vám, rodičom, ktorí ste nám zverili svoje deti a umožnili im stráviť čas v kolektíve, kde si mohli vytvoriť nové priateľstvá a spomienky. Vaša dôvera je pre nás veľkou motiváciou a záväzkom do ďalších ročníkov.

Veľká vďaka patrí aj našim animátorom (Liliana, Lenka, Agátka, Jasmína, Max, Dorotka

a Terezka), ktorí počas celého tábora vytvárali bezpečné, priateľské a radostné prostredie. Ich energia, trpezlivosť a ochota venovať svoj čas deťom boli základom toho, že sa tábor stal nezabudnuteľným zážitkom.

Tešíme sa, že sme mohli byť súčasťou krásnych letných chvíľ vašich detí a veríme, že sa opäť stretneme na ďalšom tábore!

Jana Sedláčková

Noc v Tetsuji Dojo - tradícia, na ktorú sa nezabúda Chválime

Opäť po roku zažili karatisti z klubu Tetsuji Dojo nezabudnuteľnú noc v dojo. Stalo sa tak z piatka 22. na sobotu 23. augusta 2025 v rámci prípravy na karate skúšky. Táto akcia sa medzi nami stala obľúbenou tradíciou, ktorá má síce nálepku „zábava“, no skrýva v sebe aj poriadnu dávku disciplíny a tréningu.

Hneď v piatok večer čakala žiakov dvojhodinová tréningová „makačka“, po ktorej si všetci zaslúžene prezliekli kimono za pohodlné tričko a tepláky. A potom to prišlo – večera, na ktorú sme sa tešili už od začiatku týždňa. Ako každý rok, aj tentokrát nás zachránila pizzeria Di Giacomo. Pizzu priviezli horúcu a voňavú – a dovoľím si tvrdiť, že bola ešte lepšia ako minule (čo sme si mysleli aj minulý rok, ale tento rok to bola naozaj pravda!). Po večeri sme dojo premenili na veľkú nocľaháreň – spacáky, vankúše, plyšáci a trošku chaosu. Ale spánok? Ten ešte neprichádzal. Tento rok sme totiž mali novinku – karate kvíz. Testoval naše vedomosti z karate histórie, techník a etikety. A musím povedať, že všetci by sme si zaslúžili jednotku so zlatou hviezdičkou. Spať sa išlo „oficiálne“ o desiatej. V praxi to znamenalo, že niektorí ešte stále prekvitali energiou, ktorú by im závidel aj energetický nápoj. Našťastie aj tie najvytrvalejšie „baterie“ nakoniec vypli a dojo sa ponorilo do ticha.

Ráno sme mali budík nastavený na ôsmu, no karatisti vstali už o pol hodiny skôr – takí boli plní očakávania (alebo ich zobudil hlad). Raňajky stáli za to: párky, vianočka a kopec ďalších dobrôt. S plnými žalúdkami sme nastúpili na ranný dvojhodinový tréning, ktorý bol perfektnou prípravou na skúšky. Po tréningu sme si dopriali obed v reštaurácii LyJana, kde nás čakal kuračí vývar a rezníky s ryžou či hranolkami. A keďže výlet bez kultúrneho bonusu nie je kompletný, zastavili sme sa aj v starom gazdovskom dome v Rozvadzoch.

Tam sme si vypočuli zaujímavú prednášku o jeho histórii a rodinách, ktoré tam kedysi žili od pani Danky Biesikovej. A aby toho nebolo málo, navštívili sme ešte nádhernú japonskú záhradu, ktorá nás všetkých úplne očarila. No a potom už prišlo veľké finále. O 17.00 sme nastúpili v kimonách na skúšky. Trinásť odhodlaných cvičencov ukázalo, čo v nich je. Po hodine a pol tvrdej práce prišlo to najnapínavejšie – výsledky. A s hrdosťou môžeme povedať, že všetci uspeli a posunuli sa o krok bližšie k svojmu cieľu – získaniu vyššieho technického stupňa KYU.

„Noc v Tetsuji Dojo“ mala opäť obrovský úspech – u detí, trénerov aj organizátorov.

A preto veríme, že takýchto nocí nás čaká ešte veľa. Na záver patrí veľké poďakovanie všetkým, ktorí túto akciu umožnili, pomáhali pri jej organizácii a samozrejme aj tým, ktorí sa jej zúčastnili.

Za všetkých karatistov hovorím jediné: DOMO ARIGATO! (Mnohokrát ďakujeme!)

Jakub Baran

Karatisti u Tomíkov Bleskovka

Niekedy milo prekvapí aj neznáme číslo v telefóne, kde sa ozvalo: „Dobrý deň, volám sa Karol Krejčí. Počul som, že v blízkosti školy máme Gazdovský dom a radi by sme ho navštívili.“

Dohodli sme si termín na sobotu. Nevedela som, kto príde, ale bola som milo prekvapená, keď som po ceste videla prichádzať mladých tínedžerov, ktorí sa vracali z OC, kde boli na obede. A možno vymenili tréning za prospešný zážitok.

Ani neviem, ako ich nazvať – možno spolok karatistov. Ich záujem ma celkom prekvapil, keď som im rozprávala, kedy a ako tento dom vznikol. Mladých to celkom zaujímalo a dokonca niektorí vedeli, čo je „múťovník“, „kolovráť“ či „jarmo“, ktoré boli opreté pri stene.

Prezreli si celý dvor, dozvedeli sa, koľko ľudí v ňom žilo, ale hlavne nechýbala skromnosť, pracovitost a spolupatričnosť. Videli na vlastné oči, že tento dom je zrkadlom histórie a spôsobu života, ako tieto rodiny v ňom žili.

Daniela Biesiková

Rekonštrukcia povrchu ihriska

Všimli sme si

Je mi veľkým potešením informovať čitateľov HLAS-u, že sa OŠK Trenč. Stankovce v úzkej spolupráci s obcou a súkromným sponzorom podarilo zrealizovať rekonštrukciu povrchu ihriska s umelou trávou v areáli Oddychového centra.

Stav pôvodného povrchu už dlhodobo kvalitou nepostačoval. Keď sa nám v septembri 2024 v rámci výzvy MAS Inovec naskytla príležitosť požiadať o grant vo výške takmer 28 000 eur, neváhali sme a rozbehli komplikovaný proces. Proces získania finančných prostriedkov na rekonštrukciu ihriska. Cesta to bola dlhá a náročná. Konečný výsledok určite stál za vynaloženú námahu. Čas strávený na stretnutiach či vypisovaní žiadostí a rôznych dokumentov potrebných na získanie grantov nevyšiel na zmar, o čom sa môžete presvedčiť sami. Každopádne, bez úzkej spolupráce s obcou a štedrého príspevku

od sponzora, by táto investícia nebola možná.

Osobne sa chcem poďakovať Radovi Sivovi, ktorý sa ujal žiadostí o granty, starostovi obce Martinovi Markechovi za pomoc a ústretovosť počas celého procesu. Tiež členom obecného zastupiteľstva za podporu pri schvaľovaní rozpočtového opatrenia na dofinancovanie projektu. Ďakujem tiež súkromnému sponzorovi a všetkým, ktorí nám pomohli a pridali ruku k dielu. Aj vďaka nim sa podarilo úspešne zrealizovať tento projekt, ktorého výsledkom je úplne nový povrch ihriska s umelou trávou, spĺňajúci dnešné vysoké kvalitatívne štandardy.

Krátky sumár v číslach (zaokrúhlené):

- celková výška prefinancovaných prostriedkov 75 000 eur
- výška grantu od MAS Inovec 28 000 eur
- výška grantu od ZSFZ 10 000 eur
- výška rozpočtového opatrenia od obce 15 000 eur
- príspevok od sponzora 13 000 eur
- práce vykonané svojpomocne 9 000 eur

Verím, že toto je prvá lastovička, ktorá nám pomôže skvalitniť možnosti tréningového procesu všetkých tímov. Umožní odohrať zápasy mládežníckych kategórií na povrchu, aký si zaslúžia. Zároveň je tento projekt dôkazom, že ak vieme ťahať za jeden koniec povrazu, spolu dokážeme viac.

Matúš Beňovič

Aktuálny stav na výstavbe mostov cez Váh

Taxi za polárnym kruhom

Na potulkách svetom

„Chcem ísť do Grónska a potrebujem, aby so mnou išiel niekto, kto vie dobre po anglicky...“ Neveriacky pozerám na tatu, mysliac si: „Kto mu zase poradil takúto hovadinu...“.

„No ved' dobre, ale zoberme aj Adama...“, vypadlo zo mňa po chvíli. Môj „malý“ brat vie tiež po anglicky a aspoň si budú môcť spolu hrkútať o futbale (alebo skôr tato Adamovi...) a ja budem mať aspoň trochu kľudu.

A tak sa nám stalo, že sme na začiatku júla sedeli po snád' 24 hodinách cestovania, nevyspatí a trochu naivní, v lietadle do Grónska, ktoré krúžilo nad hlavným mestom Nuuk, ale nemohlo kvôli počasiu pristáť. Po asi hodine krúženia sa znova ozval kapitán s približne 5 minútovým monológom v dánštine. Potom prepol do angličtiny, v ktorej povedal asi 10 slov, ale ani tie som nezachytila, pretože všetci Dáni v lietadle sa už prekríkávali a riešili medzi sebou, čo sa deje... Nakoniec sme asi o 1:00 ráno pristáli, ale nie v Nuuku... Ocitli sme sa asi 500 kilometrov vzdušnou čiarou od cieľovej destinácie, za polárnym kruhom! Na letisku Kangerlussuaq. Wikipédia tvrdí, že toto osídlenie má 514 obyvateľov a bolo založené ako americká letecká základňa...

Ocitli sme sa v malej letiskovej hale, kde nikto nevedel, čo sa bude diať, ani koľko celé toto dobrodružstvo bude trvať. Chaos, fronty ľudí čakajúcich na informácie, niektorí rezignovaní, iní „naštartovaní“. A naštartovaný bol aj náš tato. Kým ja s Adamom sme si odovzdane sadli a čakali na svoj osud, on chodil po celej hale ako s vtulou v zadku.

Najvtipnejšia vec na výletoch s rodinou je pozorovať rozdiely medzi generáciami. Tato (60+), ktorý je zvyknutý všetko riešiť prístupom „idem sa niekoho spýtať“. Ja (30+), ktorá sa kľudne spýtam, ale radšej predtým pohľadám na internete možnosti. Adam (pubertiak), ktorý sa nechce s nikým baviť za žiadnych okolností.

A tak tam sedím úplne odovzdaná osudu a vidím, ako mi tato ukazuje asi z 20 metrov, že mám ísť za ním... Hneď som vedela, že bude chcieť, aby som niečo s niekým riešila, keďže on na zložitejšie debaty potrebuje tlmočníka. Doviedol ma do obchodu so suvenírmi... Áno, uprostred noci tam prišiel pán a otvoril svoj obchodík kvôli pár desiatkam ľudí, ktorí tam dočasne pristáli. „Je, prosím, nejaká možnosť dostať sa odtiaľto do Nuuku okrem letenia? Nedá sa objednať taxík?“ Pýtam sa ho na tatov popud. Pán sa na mňa divno pozrie a odpovie: „Nie, tu nie sú žiadne cesty...“

Doteraz sa hanbím za ten dotaz na taxík. Ale čo už, aspoň máme v rodine dobrú historku...

Nakoniec nás po zbytok noci ubytovali v nejakom hosteli (bunkovisko na stavbách...) a druhý deň sme šťastní odleteli do Nuuku.

Po zbytok výletu sme mali až „cynické“ šťastie na počasie. Bolo absolútne jasno, približne 10 stupňov a my sme tak chodili po Nuuku s rozopnutými bundami a dokonca si domov priviezli spálené tváre od slniečka. Mesto je to malé, približne 20 000 obyvateľov, všetko,

Hlavné mesto Nuuk

čo sme chceli, sme teda objavovali pešo. Najväčším šokom pre mňa bol „nekonečný deň“ a hlavne, zelená tráva a všadeprítomné púpavy.

Najlepšie Nuuk opísal môj brat Adam: „Je to ako mapa z počítačovej hry, kde tvorcovia vybudovali len kúsok, kde sa môžeš pohybovať a všetko, čo vidíš na okolí, je iba kulisá.“ Keď sa totiž človek zahľadí na priame okolie mesta, vidí len neobývateľné skaly a vodu. Charakteristikou mesta sú farebné drevené domčeky bez plotov, ale aj pochmúrne betónové bytovky, aké človek vidí na bežnom slovenskom sídlisku. A toto všetko je postavené na machom obrastených skalách. Takmer každý pohľad stojí za fotografiu...

Uprostred týchto neuveriteľných kulís ale žijú ľudia a my sme často diskutovali, aké to musí byť žiť na takomto mieste po celý rok...

Miestne obyvateľstvo je zložené z Inuitov (Eskimákov) a Dánov. Videli sme, bohužiaľ, aj niekoľko sociálne slabších jedincov, často potá-

cajúcich sa po meste očividne opitých. Vždy to boli Inuiti... Nedá mi to nerozmýšľať nad sociálnou dynamikou medzi týmito dvoma skupinami. Znamená to, že tie krásne farebné domčeky majú väčšinou Dáni? A Inuiti žijú v tých ošarpaných panelákoch? Vykoristujú Dáni Grónsko a Inuitov? Alebo naopak, Dáni Grónsko dotujú a bez ich pomoci by tam „nič“ nebolo? Alebo je pravda niekde medzi? Človek vždy hľadá jednoduché odpovede, ale tie v dnešnom svete asi neexistujú.

Počas letu domov pozeráme z okna na ten nekonečný ľad (vnútrozemie Grónska) a na roztopajúce sa ľadovce plávajúce do oceánu. Hovoríme si s Adamom, aké máme šťastie, že sme mohli navštíviť takúto krajinu. Uvedomujeme si totiž, že len pár desiatok rokov dozadu by to zrejme nebolo možné. A tiež, chvalabohu, že mal ten náš tato zase nejaký bláznivý nápad...

Kristína Pevná

Autorka článku s bratom Adamom

Olympionička s našimi koreňmi

Naši vystaľovalci

V minulom čísle sme vám priniesli článok o Johnovi Tanacovi (Jánovi Tanáčovi), vystaľovalcovi z Malých Stankoviec. Dnes sa pristavíme na príslušnícke tohto rodu, ktorá hrdo pokračovala v rodovej línii Tanáčovcov na poli športovom. Tou bola a je vnučka Johna Tanaca - Joyce Eileen Tanac.

Joyce Eileen Tanac sa narodila Robertovi Tanacovi a jeho žene Patrícii 27. septembra 1950 v Seattle. Už od malička bola veľkým športovým talentom a stala sa z nej gymnastka. Reprezentovala svoju vlasť Spojené štáty americké na množstve podujatí. Súťažila aj na Letných olympijských hrách v roku 1968 v Mexiku, kde bola súperkou aj našej Věry Čáslavskej. Štartovala tam v šiestich individuálnych disciplínach. Najväčším úspechom bolo 6. miesto

v tímovom viacboji s družstvom USA.

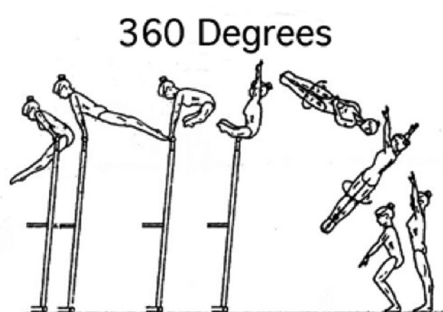
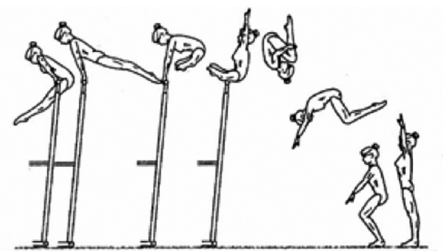
Okrem účasti na olympiáde vyhrala Joyce Eileen Tanac na iných súťažiach: viacboj, prostné, kladinu, preskok a bradlá na Majstrovstvách YMCA v roku 1966 a na Majstrovstvách AAU v roku 1969. Okrem olympijských hier bola súčasťou amerických tímov na Majstrovstvách sveta v roku 1966 a Panamerických hrách v roku 1967, kde získala tímové zlato a individuálne striebro vo viacboji a prostných. V roku

1969 získala bronzovú medailu vo viacboji na prvých Majstrovstvách sveta v gymnastike.

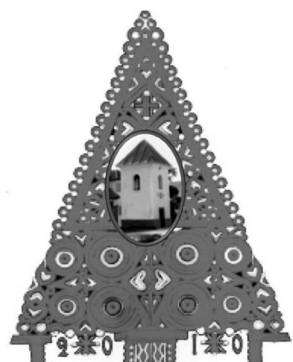
V roku 1972 absolvovala Washingtonskú univerzitu a neskôr pracovala ako farmaceutka. Vydala sa za pána Schroedera. V roku 1990 bola uvedená do Siene slávy americkej gymnastiky a v roku 1998 do Atletickej siene slávy Washingtonskej univerzity. Po nej je pomenovaný gymnastický prvok, zoskok na bradlách.

Do športovej histórie sa Joyce Eileen Tanac zapísala dvomi cvikmi na bradlách. Jeden je tzv. „Whipsalto-Tanac“ a spolu s niekoľkými variáciami je ako taký uvedený aj v gymnastickom poriadku bodov ako zoskok na bradlách.

Zdenka Dubanová, Dušan Pevný

Folklór

Folklórny súbor ROZVADŽAN

pozýva do svojich radov nových záujemcov všetkých vekových kategórií, ktorí majú záujem o aktívne využívanie voľného času a zachovávanie zvykov a obyčajov našich predkov. Tanečné tréningy prebiehajú v telocvični ZŠ **každý piatok od 19.00 do 20.00 hod.** Javiskové skúšky sú každú nedeľu v Spoločenskom dome alebo v F-klube o 18.00 hod. Príďte medzi nás a zažijete s nami veľa tanca, hudby, spevu a výnimočnej zábavy.

Podrobnejšie informácie na: www.rozvadzan.sk,

Mailová adresa: sedven@centrum.sk alebo na telefónnom čísle 0905 604 975.

Bodovský pedál 2025

Na vlastné oči

V sobotu 30. augusta 2025 sa v areáli Bodovka Sihot' v Trenčianskych Stankovciach uskutočnil 8. ročník detského cyklopreteku Bodovský pedál, ktorý organizovalo občianske združenie Robíme to pre deti o.z. Podujatie prilákalo 95 účastníkov v rôznych vekových kategóriách - od detí do 6 rokov až po kategóriu 15 a viac rokov, ktorá bola otvorená aj pre dospelých, vždy rozdelené na chlapcov a dievčatá.

Preteky boli rozdelené do viacerých vekových skupín a deti i dospelí súťažili na pripravených tratiach prispôbených schopnostiam jednotlivých kategórií. Organizátori kladli dôraz na bezpečnosť a spravodlivé podmienky pre všetkých súťažiacich.

Súčasťou podujatia boli aj sprievodné aktivity – zručnostné súťaže na bicykloch, rozcvička, ukážky hasičskej techniky a súťaže v hasení, skákacie hrady či dynamická športová kynológia, do ktorej sa mohli zapojiť aj diváci. Nechýbal ani maskot podujatia – Ježko Sonic, ktorý počas dňa zabával deti, fotil sa s nimi a povzbudzoval ich na trati.

Podujatie sa konalo vďaka podpore sponzorov – Obce Trenčianske Stankovce, Bikeparku Kálnica a Monolit Slovakia. Veľký podiel na hladkom priebehu mali aj dobrovoľníci, z ktorých takmer celý tím boli nováčikovia. Napriek tomu zvládli organizáciu bravúrne a ich nasadenie bolo kľúčové pre úspech podujatia. Medzi dobrovoľníkmi boli Adriana Pohorelcová, Juraj Pohorelec, Karolína Pohorelcová, Barborka Pohorelcová, Martin Bíreš, Eva Longauerová, Aurel Ziegler, Olívia Ziegler, Miroslava Bamburová, Tomáš Fillo, Monika Miková, Kristína Janeková, Ela Mikolášková, Kaja Vanková a DJ Cesto Peter Chromý.

Podujatie navštívil aj pán starosta Martin Markech, zástupca Obce Trenčianske Stankovce, ktorý ocenil úsilie detí i organizátorov. Organizátori zdôraznili, že cieľom bolo podporiť športový rozvoj detí, propagovať aktívny pohyb a vytvoriť príjemnú komunitnú atmosféru. Účastníci boli za svoj výkon ocenení medailami a drobnými cenami.

Tento ročník Bodovského pedálu bol venovaný nášmu dlhoročnému partnerovi a kamarátovi **Jankovi Kalafutovi**, balónovému letcovi, ktorý mal v júni nehodu a stále sa zotavuje v nemocnici. Organizátori aj účastníci mu takto symbolicky vyjadrili podporu a pranie skorého uzdravenia.

Na záver sa všetci zúčastnení rozlúčili s ús-

mevom a s očakávaním ďalšieho ročníka. Organizátori už teraz sľubujú: o rok sa vidíme

opäť na trati Bodovského pedálu!

Radovan Ziegler

Náš rodák starostom Pezinku

Zaujímavosť

V archívoch nájdete množstvo vecí a zaujímavých faktov. Na jeden som narazil pri listovaní v knihe osobností slovenského života.

V našej obci pôsobil známy učiteľ, národný buditel' Pavol Mikulík, ktorý v 19. storočí patril medzi najvýznamnejšie osobnosti štúrovského a poštúrovského obdobia. Jedným z jeho detí, ktoré sa narodili v Malých Stankovciach, bol aj Miloslav (Miloš) Mikulík. Presne 6. marca 1854.

Miloš, ako ho prezývali, študoval a maturo-

val na Prvom slovenskom gymnázii v Revúcej v rokoch 1868 až 1873. Ďalej pokračoval v štúdiu v Bratislave a spolu s revúckymi spolužiakmi Samom Daxnerom, Jozefom Dérerom a Jánom Vanovičom tvorili akési jadro slovenskej študentskej pospolitosti v druhej polovici 19. storočia.

Svoje najproduktívnejšie obdobie prežil v Pezinku, ktorého bol istý čas aj starostom. Tam aj zomrel v roku 1933.

Dušan Pevný

Zdroje:

- Zborník o živote a diele, Dr. Samuel Daxner
- Matrika a výročné správy Slovenského ev. a. v. gymnázia v Revúcej

Splav Váhu - keď rieka učí mlčať, makat' a vnímať... Tip na výlet

Najdlhšia slovenská rieka vzniká v Kráľovej Lehote z Bieleho a Čierneho Váhu. A pár kilometrov pred ich sútokom začína ďalšie dobrodružstvo Juraja Pavlíka so synom Samuelom...

Prvý deň, prvý úsek. Dve nečakané otočky, dva studené kúpele a jedno veľké zistenie – Váh sa nehrá. Je to dravý, tvrdohlavý živel. Úzky a prudký tok, popadané stromy, stále málo skúseností, neistota. Komplet nás rozobralo. Nezviazané veci zbierame ešte ďalší kilometer...

„Možno som prestrelil“, pomyslel som si. No my sa len tak nevzdávame! Toto nie je výlet, ale expedícia. Rozhodli sme sa splaviť vyše 400 km od Svarína až do Komárna. Rieku, ktorá často mení tvár a drží vás v strehu. Severná časť je prudšia, meandrujúca, zarezávajúca sa medzi pohoria. Koryto zväčša samý balvan a skaly. Stredný tok je už voľnejší, na splav predvídateľnejší. Začínajú štrkové pláže a plytšie brehy. Na juhu je Váh výrazne ovplyvnený a spomalený vodnými priehradami, okraje často silno regulované, no objavujú sa aj pieskové pláže. A, samozrejme, počasie dotvára podmienky a prináša rozmanité „odtiene“. Prepádlovať Liptovskú Maru v daždi, Žilinské vodné dielo v protivetre či „vyhrievať“ sa na Slňave?

Celá vodná tepna je však obklopená životom, zeleňou, ponúka veľmi netradičné pohľady a perspektívy. Ryby, vtáky, vysoká zver. Úžasné scenérie s hradmi, pohoriami a horskými vrcholmi v pozadí. Tajomné zákutia, divoké prostredie. Obedujeme v tráve, ale i v prístreškoch. Spíme pod holým nebom, uprostred prírody. Žiadne štyri hviezdičky – len vánok, nočný chlad, sem-tam zarosený spacák a pohoda. Ráno nás budí spev vtákov a prvé lúče slnka. Užívame si slobodu a čerpáme energiu rieky. Tá nás učí. Nie však slovami, ale svojou mocou

a silou. A my často mlčíme, makáme bez výhovoriek a snažíme sa vnímať jej signály. S rešpektom. Bez komfortu a niekedy aj plánu B.

Najťažšie na celej trase ale nie sú pereje, ale niekoľko desiatok priehrad, skokov, obchádzok. Nie všetko je súvislo splavné. Vyťahujeme, spúšťame, prenášame. Ťažký čln, výbavu, zásoby. V rukách, na pleciach, na hlavách. Svaly pália, chrbát bolí. Taktiež nekonečné pádlovania na stojatých vodách. To sú momenty, keď telo piští, ale vzdanie sa nie je možnosť.

Na záver, v cieľovej rovinke by človek čakal pokojný zotrvačný dojazd. No posledných desať kilometrov prechádzame peklom. Je to čistý súboj so živlami. Prudký nárazový vietor a vlny si nás pohadzujú po hladine, točia... Miestami ťaháme obaja rovnakú stranu a máme problém

udržať smer. Sem-tam nás pretočí. Telá bičujeme na maximálny výkon. „Takto sa chceš s nami rozlúčiť...?“ Pripadáme si ako blázni, čo bojujú s prírodou, no v skutočnosti zápasíme sami so sebou. A práve pri takýchto situáciách sa to láme. Nie na vode – v hlave.

Váh nás riadne preveril. Nielen výdrž, ale aj očakávania, predpoklady, postoje. A na konci? Víťazstvo. Nie také, čo si dáš na stenu. Ale to, čo cítiš v rukách, ramenách a v hrudi, keď vieš, že si to nenechal. Že si vydržal. Prešiel. Zdolal. A že nie si ten istý, ktorý stál na začiatku.

Tá rieka nás najprv rozložila a ukázala, kto je pánom. Ale my sme sa nevzdali a nanovo vyskladali. A sme tu. Skúsenejší, pokornejší, naplnení, tichší. A vďační...

Juraj Pavlík

Kroje z našej obce – 6. časť

Seriál

V minulých číslach ste si mohli prečítať o mužských odevoch ako sú košele, nohavice, klobúky alebo obuv. Dnešný článok sa bude venovať odevným doplnkom, ako sú pierka a stuhy.

Stankovčania v krojoch

Pre mládencov bolo veľmi dôležitou súčasťou odevu **pierko**, tzv. „pero“, ktoré nosili pripevnené na boku klobúka. V našej obci sa nosilo viac druhov pierok. Zo živých kvetov si robili mládenci pierko v lete. Bolo zhotovené buď z jednej väčšej, alebo troch menších ruží, ku ktorej sa pridali vetvičky, tzv. „parútky“ z rozmarínu. Nosili ho iba v nedeľu.

Počas žatevného obdobia si zhotovovali tzv. „kosieriky“ zo žitnej slamy, ktoré boli špirálovito zatočené a prepletené rôznofarebnou priadzou.

Počas fašiangov dievčence zhotovovali pre svojich mládencov fašiangové pierka, ktoré boli poskladané z viacerých drobných husacích pierok s rôznofarebnými stužičkami, tzv. „faborkami“ z vlnenej priadze. Pierko bolo na vrchu zakončené granátkami, tzv. „gránencami.“

Pre mladoženícha a družbu sa pierko volalo „družbovské“ a kupovali sa v obchodoch. Obsahovali umelé kvety ruže, konvaliniek, rozmarínu, postriebrené lístky a granátky. Vrch pierka obsahoval vejárovito rozprestrené perie zo skla. Mladoženích nosil toto pierko od druhej ohlášky až po svadbu. Okolo klobúka mal oto-

čenú červenú stuhu, ktorá visela z klobúka 20 cm. Družba nosil toto pierko aj počas svadby.

Chlapi v stankovských krojoch

Pri téme svadba ešte zostaneme. **Družbovská palica**, tzv. „trstenica“, bola dôležitým doplnkom na svadbách. Už podľa názvu je zrejmé, že ju nosil družba práve v období, keď pozýval hostí na svadbu, ale aj počas svadobného ceremonálu. Ako vyzerala? Bola to palica, ktorá bola obkrútená bielym krepovým papierom, ktorý bol nastrihaný do strapcov. Na hornej časti palice sa uväzovala mašľa s dlhými stuhami.

Ďalším mužským doplnkom boli **stuhy**. Začiatkom 20. storočia mládenci nosili okolo klobúka čiernu stuhu s rastlinným ornamentom. Obkrúcali ju vrkôčkovým spôsobom upletenou konopnou niťou, pričom do nej priečne vkladali úzke pásiky z pestrofarebnej vlny. Neskôr si okolo klobúka obkrúcali zamatovú stuhu, ktorá bola štepovaná strojom.

Zuzana Bučková

Zdroj: - Vlastivedný zborník Trenčianskeho múzea, autor Viera Abelová, 1970

Tichá pomoc

Na zamyslenie

11. októbra sme si pripomenuli Svetový deň hospicovej a paliatívnej starostlivosti. Už nejaký čas chodím ako dobrovoľníčka do hospicu za pacientmi. Patrí to medzi moje najnáročnejšie, ale zároveň aj najkrajšie skúsenosti v živote!

Každé stretnutie s pacientmi je iné - niekedy je to rozhovor, inokedy len ticho a držanie za ruku. Pre mňa najnáročnejšie je, keď sa pozerám do očí chorému, ktorý už nerozpráva a pozerá sa na mňa, vníma ma. Vždy je v tom však kus ľudskej blízkosti, ktorá má veľkú hodnotu. Nie je ľahké vidieť utrpenie iných.

Človek si častokrát až vtedy uvedomí, aký krehký je život a ako veľmi je dôležité prežiť ho

naplno! Zároveň sa však učím, že aj v týchto chvíľach je veľa lásky, pokoja a vďačnosti. Toto je práca, ktorá nebýva veľmi docenená, no pre mňa osobne znamená veľa.

Prináša mi pocit, že môžem byť niekomu oporou v čase, keď to najviac potrebuje. A to je dar, ktorý sa nedá vyčísliť. Byť pri človeku v jeho posledných chvíľach, podržať mu ruku, vypočuť ho, je niečo, čo si človek nesie

v srdci navždy.

Učí to pokore, trpezlivosti a vďačnosti za každý deň!!! Možno aj ja raz budem takýto pacient a budem rada, že v posledných hodinách života bude niekto sedieť pri mne a držať ma za ruku. Verím, že hovoriť o tom má zmysel – aby sme si viac vážili ľudí, ktorí sprevádzajú pacientov na ich poslednej ceste.

Alžbeta Jurigová

Rešpektujte značku „Zóna 30“

Rozhovor

Nie je tomu tak dávno, čo jedného dňa zmizli spomaľovacie prahy na ceste k futbalovému ihrisku, ale tiež na ceste k chatárskej osade na rybníku. Dôvodov pre ich osadenie bolo v minulosti dostatok pri tak frekventovanej premávke. O dodržiavaní rýchlosti ani nejdeme písať.

Fakt je však ten, že bývať v blízkosti rámsu náprav a brzd, ktoré museli vydržať tvrdosť spomaľovacích prahov nie je výhrou, a tak bolo otázkou času, kedy ich odstránia. Keď k tomu pridáme niekoľko desiatok celkom ťažkých pádov a zranení ľudí, došlo k tomu, že sa našiel niekto, kto inicioval ich „defenestráciu“. Tým pánom bol Miroslav Letko, náš spoluobčan. My sme ho trochu vyspovedali.

Bola to spontánna akcia obyvateľov alebo bol niekto iniciátor?

„Nebola to spontánna akcia, ja som bol iniciátorom. Po konzultácii s pánom starostom som spísal žiadosť o odstránenie spomaľovacieho prahu pred našim domom a vyzbieral súhlasné podpisy na jeho odstránenie od obyvateľov najbližších a najviac dotknutých domov.“

Čo bolo podstatou pri zámere požiadať o odstránenie spomaľovacích prahov?

„Ak by som mal ísť úplne do hĺbky, tak podstatou bola snaha o zlepšenie kvality života, mojej, a pevne verím, že aj ostatných susedov a vo veľkej miere aj ostatných šoférov, nakoľko ten spomaľovací prah mi ju vážne narušal. Bol roky pred našim domom, premávka sa zvyšuje a mňa už „nebavilo evidovať“ úplne zbytočné hluky a/alebo vibrácie každého auta, ktoré po prahu prešlo.“

Aká bola reakcia verejnosti na fakt, že ich obec bez problémov odstránila?

„To až tak neviem. Väčšina verejnosti asi ani nevie, že to bolo na môj podnet. Pár ľudí sa popýtalo a vyjadrili spokojnosť. Predpokladám, že všetci šoféri sú radi. A ak by som mal vychádzať z toho, ako reagovali pri podpisovaní

súhlasu s odstránením, tak domácnosti boli jednotné, šesť ich súhlasilo s nadšením, jedna po porade a jedna - najvzdialenejšia nesúhlasila. Úprimne, trochu ľutujem, že už dávno som so susedmi neprebral túto tému, lebo keby som vedel o ich podpore, tak to odstránenie, verím, že by som „vybojoval“ už dávno, aj keby to nebolo bezproblémové.

Záverom by som chcel apelovať na všetkých, aby sme si vážili, že sa tieto „predpokladané zariadenia“ z ulice k ihrisku v Rozvadoch podarilo odstrániť, nezneužívali to a rešpektovali značku „Zóna 30“, ktorá platí od križovatky pri lekární až po Penzión LyJana, nezávisle od toho, či tu spomaľovacie prahy sú alebo nie sú.“

Ďakujeme za rozhovor.

Miroslav Letko, Dušan Pevný

Medved'ov som sa nebál

Naši susedia

Pred trinástimi rokmi sa prist'ahoval aj s manželkou do Trenčianskych Stankoviec. Postavili si „drevodom“ a ich dve deti navštevovali stankovskú základnú školu. Reč je o malostankovčanovi Mariánovi Benkovi, ktorý si tento rok splnil sen.

Vy ste prešiel pešo celé Slovensko?

„Ak sa berie cesta SNP za celé Slovensko, tak áno. Je to cesta naprieč Slovenskom, ktorá podľa kilometráže meria 770 km. No mne sa podarilo všelijakými zachádzkami si ju predĺžiť o pár kilometrov, na 780 km. Ale najdlhšia slovenská diaľková trasa je VIA SLOVAKIA. Tá má podstatne viac kilometrov, pretože je vedená okolo a po hraniciach celého Slovenska.“

Čo vás viedlo k tomu, aby ste spoznali Slovensko pešo?

„Dal som si taký „malý“ darček k päťdesiatke. Teda skôr som ho dostal od mojej manželky a detí, ktorá sa ma dlho pýtovala, čo by som si prial k narodeninám. Povedal som jej o svojich plánoch. Dostal som požehnanie a „opušták“ a vyrazil som. Dlhé roky som o tom snívaj a veril, že sa mi to niekedy splní a tento rok prišiel ten čas.“

Máte v pláne ďalšie cesty?

„Kamaráti ma pred 30 rokmi volali na púť do Compostely (Španielsko), v dobách, keď sa o tom tu u nás ešte veľmi nevravelo a nebolo to populárne. Vtedy som si povedal: „Čo sa čo mám ja naháňať po španielskych kopcoch, keď tie naše som ešte neprešiel.“ Už som o ceste SNP vedel, ale akosi nebol čas, príležitosť. Tak som si povedal, že najprv „SNP-éčka“ a potom „Camino“. A keďže v posledných rokoch už aj moja žena o Camine rozpráva ako o niečom, čo by rada zažila, tak som si ten svoj sen-závazok „musel“ splniť. A veruže to stálo za to. Aj keď som bol limitovaný trochu časom na to vyčleneným, bola to úchvatná cesta. Keby bolo ešte o trochu viac času, bolo by to perfektné. Ale aj tých 22 dní na ceste bol zážitok.“

Zážitkov ste mali určite veľa počas cesty...

„Čo sa týka zážitkov z „SNP-éčky“, tých mám v hlave „habadej““. Rozhodol som sa ísť sám na túto cestu. Stan som nebral, iba „spacák“ s kuk-

lou proti dažďu. V prvej tretine cesty som stretol len dvoch ľudí. V Čergove jedného Poliaka a vo Volovských vrchoch jedného Maďara.

Samota mala svoje čaro. No niekedy by človek uvítal s niekým prehodiť pár slov. Hlavné večer. Spanie nadiľovo v lesoch plných divokých zvierat vo Volovských vrchoch alebo vo Fatre bolo

veľmi zaujímavé. Zalezený v „spacáku“ a okolo len zvuky lesa. Medved'ov som sa nebál, teda nie v noci. Nikdy som nepočul, že by medved' niekoho napadol v noci. Veci na jedenie som si zavesil vysoko do stromu na špagát a ráno po prebudení som dúfal, že batoh s jedlom je tam.“

Monika Pevná

Urodilo sa

Z našich záhrad

V jarnom čísle HLAS-u sme písali o rajčinách z Gruzínska a o možnosti získať semenka rajčín k vypestovaniu tejto zeleniny vo vlastnej záhradke. Čas zberu úrody nastal a nám sa niekoľkí ľudia ozvali, že rajčiny sa urodili a boli obrovské.

Mali sme obavu, predsa len iná klíma, subtrop a iné okolnosti. No stalo sa to, že sa úroda podarila a nadmieru vydarila. Na to, že to boli rajčiny nevyšľachtené a ich pôvod bol niekde z doby kamennej, sú veľmi chutné a najmä obrovské. Podľa pestovateľov bolo nutné stonky mohutne podopierať, nakoľko váha plodov bola extrémna a hrozilo, že sa stonky zlomia.

Ako nám povedali pestovatelia, sú veľmi

mäsité a vhodné na pretlaky, kečupy. Chutia však úplne ako tie, ktoré sú u nás na trhu. Osoľené a s maslovým chlebom sú fantastické. Jeden plod stačí pre viacej ľudí.

Na fotografii je vidno veľkostný rozdiel medzi plodom rajčiny a jablkom bežnej veľkosti. Všetkým, ktorým sa úroda podarila gratulujeme a autorovi nápadu Jánovi Lahkému ďakujeme za dobrý tip.

Redakčná rada

Traktor veterán

Šikovné ruky

Mnohých z nás bez rozdielu veku vždy upútajú historická vozidlá. Či už je to auto, motocykel alebo vojenská technika. Podľa veku môžeme hovoriť, že auto je veterán vtedy, ak je staršie ako 25 rokov, traktor je veterán ak uplynulo viac ako 30 rokov od jeho výroby a už sa nepoužíva na práce, na ktoré bol určený.

Počas tohtoročných Dní obce sme mali možnosť vidieť niekoľko netradičných veteránov. Vystavené traktory pútali pozornosť viacerých návštevníkov. Nie často môžeme vidieť, prípadne sa povoziť na takýchto strojoch. Pri tejto príležitosti sme položili niekoľko otázok majiteľovi daných traktorov pánovi Michalovi Santovi.

Čo bolo podnetom, že ste sa začali zaoberať týmto koníčkom?

„To bola dlhá cesta. Vždy sa mi páčili staré stroje. Vyrastal som čase, keď tie stroje fungovali a normálne pracovali na poliach, a až keď som bol starší, tak som ich začal skupovať. No a teraz, keď prebehlo 20 rokov bolo mi ľúto takéto stroje predať, tak som ich začal renovovať.“

Koľko času potrebujete na to, aby sa mohol starý traktor - veterán predstaviť verejnosti v plnej kráse?

„Záleží na tom, koľko ľudí – kamarátov mi chodí pomáhať. Keď sa dobre robí od rána do večera, tak ten čas je od jesene do jari a traktor je hotový. Samozrejme na to nesmú chýbať prostriedky.“

Jedná sa v podstatnej časti o stroje, ktoré pracovali ešte v minulom storočí. Ako si zabezpečujete dielce k sfunkčneniu príslušného traktora?

„Áno, stroje pracovali v minulom storočí. Dielce čo sa dá, sa zachránia a ostatné veci sa kupujú. Tieto sa vyrábajú dodnes.“

Koľko traktorov a aké značky máte v zbierke?

„Desať traktorov a všetky sú značky Zetor.“

Máte prehľad, kde naposledy pracovali? Sú tu i veterány, ktoré obrábali polia v našom chotári?

„Mám tu jeden traktor, ktorý si vážim najviac. Je po pánovi Mojžišovi z Malých Stankoviec, ktorý ho mal od novoty a keď zomrel, tak mi ho jeho manželka predala pod podmienkou, že ten traktor nepredám, že si ho nechám. A tak som aj urobil. Ale čaká na lásku – bude sa renovovať.“

Starostlivosť o motorového veterána je záľuba finančne i časovo náročná. Kto vám v tejto činnosti najviac pomáha?

„Finančne si pomáhám sám a s prácou okolo toho mi pomáhajú moji blízki priatelia.“

Zúčastňujete sa podujatí organizovaných pre traktory - veterány?

„Zúčastňujem sa zrazov ako to čas dovoľuje, nakoľko mám ďalšie koníčky, ktorým sa aktívne venujem, ale nesmiem popri tom zabúdať aj na priateľku, ktorá ma v tom všetkom podporuje.“

Aké súťažné disciplíny pripravujú organizátori pre majiteľov historických traktorov?

„Ja sa súťaží nezúčastňujem. Ja sa tam idem zabaviť.“

Ďakujeme pánovi Santovi za rozhovor. Veríme, že i v nasledujúcom roku budeme môcť vidieť ďalšie veterány z jeho zbierky.

Jozef Kadák

Bobrovník

Historická studňa

Dnes už neexistujúca obec kedysi ležiaca medzi Vel'kými Bierovcami a Nozdrkovcami, vedľa pristávacích dráh letiska, mala vždy nejaké väzby na naše pôvodné obce Rozvadze, Sedličná, Malé a Vel'ké Stankovce. Pod'me si o nej niečo povedať.

Najstaršia písomná zmienka o Bobrovníku je z roku 1358, keď mala pôvodný maďarský názov - Hodasz. Neskôr sa objavuje v rôznych názvoch, napr. Bobrownik (1409), Bobronyk (1469), Zbobronyk (1520), ako aj pod ďalšími názvami.

Pôvod názvu sa dáva do súvislosti so slubníckym názvom „bebrovníci“, ktorým sa označovali strážcovia vŕd s výskytom bobrov alebo lovci bobrov.

Z názvu dediny si odvodil jej najstarší známy majiteľ svoj predikát Bobrovnícky, alias Hodasz. V roku 1477 sa spomína sudca Ján Bobrovnícky.

V 15. storočí mali svoje majetkové podiely rodiny Dalmadyovcov, Halačovských, Hod'ovcov, neskôr Horvátovci a neskôr majitelia Trenčianskeho hradu Zápoľskovci. V 18. storočí sa uvádzajú ako vlastníci Maršovský, Nozdrkovský, Borčický, Lukáči a ďalší.

Podľa tereziánskeho urbáriálneho súpisu bývalo v dedine 5 želiarskych rodín a 11 podželiarskych rodín. Po odpredaji pôdy po 1. svetovej vojne sa stali jej vlastníčkmi Schlesingerovci a Gollnerovci, a tiež Bulko z Opatoviec.

Na tamojšom Belanskom potoku bol postavený panský mlyn, kde sa v rokoch 1792 až 1806 spomína mlynár Ján Riečan a jeho syn Andrej Riečan. Bezprostredné spojenie Bobrovníka s Kostolnou a Záriečím na pravej strane Váhu obstarávala v 2. polovici 19. storočia kompa.

Vzhľadom na časté záplavy sa Bobrovník nerozvinul do väčších rozmerov. Dňa 4. októbra 1663 naň zaútočili turecké vojská, ktoré vypálili niekoľko domov. Počas bojov Františka II. Rákociho s cisárskymi oddielmi v auguste 1708 patrili Bobrovník do ich manévrovacieho priestoru.

Citeľný pokles obyvateľstva zaznamenala dedina v 19. storočí. V roku 1830 žilo v Bobrovníku 169 obyvateľov, v roku 1880 iba 80 obyvateľov a v roku 1890 36 obyvateľov.

V roku 1981 stáli v Bobrovníku iba dva domy – Michala Horňáka a Jána Dziaka. Inak tam boli iba zvyšky ruín hospodárskych budov a malý cintorín s kaplnkou. Dnes vedie do Bobrovníka iba poľná cesta a zdá sa, že sa nad touto obcou definitívne uzavrela kapitola jej existencie.

Redakčná rada

Zdroj: Slovenská vlastiveda, Drahošlav Machala, Trenčianska župa

Na svadbe pred starou školou

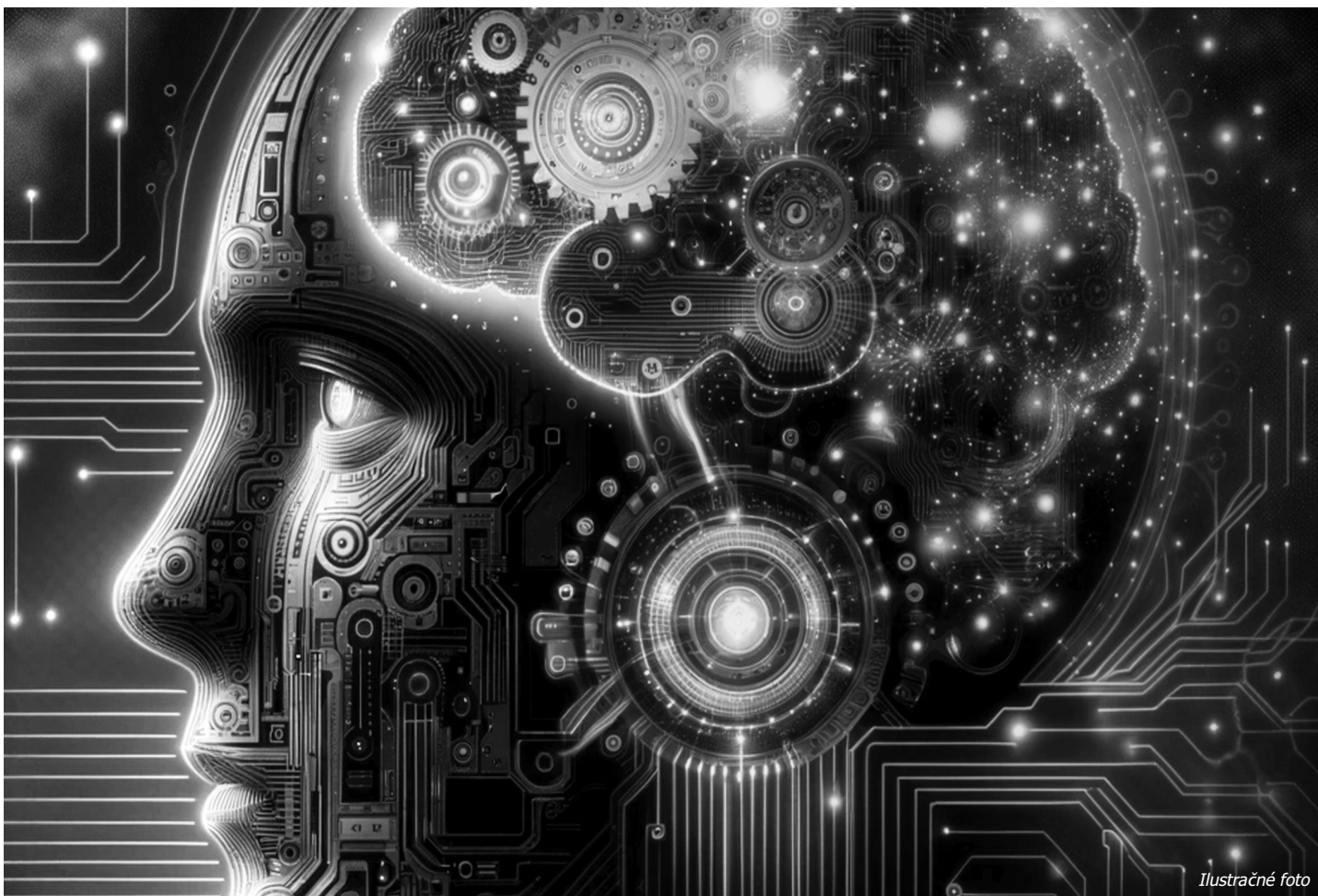
Historické foto

Umelá inteligencia a naša obec

Novoty

Milí čitatelia, rozhodli sme sa vyskúšať, ako sa umelá inteligencia zhostí úlohy spracovania historického článku o našej obci. Zadali sme jej tému, poskytli základné fakty a nechali sa prekvapiť výsledkom. Ako sa jej to podarilo? Posúďte sami.

Ilustračné foto

Trenčianske Stankovce: Putovanie stáročiami v srdci Trenčianskej kotliny

Malebná obec Trenčianske Stankovce, rozprestierajúca sa v úrodnej Trenčianskej kotline, ukrýva bohatú a fascinujúcu históriu siahajúcu až do hlbokého stredoveku. Jej príbeh je svedectvom o premenách času, o vplyve mocných rodov i panovníkov a o neustálom vývoji tohto významného regiónu. Dnešné Trenčianske Stankovce vznikli spojením štyroch pôvodných historických častí: Malých Stankoviec, Veľkých Stankoviec, Sedličnej a Rozvázdz.

Rozvázdz – najstaršia zo spojených (1212)

Významným dokumentom pre históriu Trenčianskych Stankoviec je donátorská listina uhorského kráľa Ondreja II. z roku 1212, ktorá obsahuje prvú písomnú zmienku v dokumente uvádzanú ako terra Roswagas. Latinské slovo „terra“ znamená zem alebo krajina, čo naznačuje, že išlo o územne vymedzenú lokalitu. Listina darovala majetky Nitrianskemu biskupstvu a potvrdzuje existenciu osídlenia už na začiatku 13. storočia.

Názov tejto oblasti sa v priebehu storočí menil – objavovali sa varianty ako Rozvacz, Raxowag či Roswas. Dôvody vydania listiny

mohli byť rôzne: od odmeny za verné služby kráľovstvu, cez podporu osídľovania nových území, až po upevnenie lojality šľachty. Originál dokumentu sa pravdepodobne nezachoval, no jeho obsah poznáme z neskorších odpisov v slovenských a maďarských archívoch.

Stanc – prvý náznak dnešného názvu (1269)

V roku 1269 sa v historických dokumentoch objavuje názov Stanc, predchodca dnešného pomenovania Stankovce. V staroslovienčine slovo znamenalo „stanovište“ alebo „tábor“, čo naznačuje, že obec mohla byť významným bodom na obchodnej ceste, prípadne vojenským stanovišťom strážiace okolie, najmä v blízkosti strategického Trenčianskeho hradu. V priebehu storočí sa názov ďalej vyvíjal: od Stank, cez Stankfalva, Stankóc, až po dnešné Trenčianske Stankovce.

Striedanie šľachtických rodov

Po smrti Matúša Čáka sa vlastníctvo obce viackrát menilo. Významné rody ako Náriovci či Berčényiovci zohrali dôležitú úlohu vo vývoji regiónu. Budovali panské sídla a podporovali rozvoj cirkevných inštitúcií. V jednotlivých častiach dnešných Trenčianskych Stankoviec pôsobili viaceré šľachtické a zemianske rody:

- **Malé Stankovce:** Po pôvodných vlastníkoch Stankovcoch prešli majetky do rúk rodov Barsonyi, Kolocsanyi, Ruttkay, Décsi, Ottlik, Szilvay a Trstánský.

- **Veľké Stankovce:** Tieto ostali trvalou súčasťou Trenčianskeho hradného panstva a neskôr majera vo Veľkých Bierovciach.

- **Rozvázdz:** Pôvodne patrili grófam z Pezinka, neskôr rodinám Demjan a Pribic, pričom časť územia bola od 16. storočia pripojená k Trenčianskemu hradu.

- **Sedličná:** Typická zemianska obec, kde pôsobili rody Sedlický, Kopčaško, Bremečko, Glosz, Dubnický, Adamovský, Szilagy, Valentini, Omasta, Nevedzký, Szilvay, Turzo a ďalší. Významnú stopu zanechali aj Lipskí, potomkovia českého exulanta z Nemeckého Brodu (dnes Havlíčkov Brod).

Príbeh Trenčianskych Stankoviec je mozaikou osudov rodín, šľachtických rodov i významných udalostí. Od prvej písomnej zmienky v roku 1212, cez obdobie Matúša Čáka až po spojenie historických častí v moderných dejinách, každá etapa zanechala nezmazateľnú stopu.

„Obec nie je len miestom na mape – je to srdce jej ľudí, ich pamäť, práca a sny, ktoré spolu tvoria domov.“

Radovan Siva & ChatGPT

Studňa lásky alebo cisterna na vodu

Z archívov

Stará povest' hovorí o Fatime (zajatej dcére tureckého pašu), ktorá sa stala vzácnou vojnovou korisťou a kvôli tejto láske vraj Turek Omar vykopal studňu na Trenčianskom hrade. Skutočnosť je však omnoho prozaickejšia. Studňa lásky je o niekoľko desiatok rokov mladšia a svojou hĺbkou takmer 80 metrov je dielom poddaných hradu.

Veliteľ prieskumu Emil Zápeca

Pohnútkou nebola teda láska, ale Zápoľské-ho túžba mať na hrade vodu. Paradoxom je, že nie je vlastne studňou – keďže zdrojom nie je podzemná voda, ale stečená dažďová voda. Mali by sme ju teda nazvať skôr cisternou.

Po vyhorení hradu v 18. storočí začala studňa chátrať, voda dostávala tmavšiu farbu, na dne pribúdalo špiny a nahádzaného haraburdia. Hoci pokusov na vyčistenie studne bolo viac, nikto sa neodvážil do nej vliezť.

Až sa v auguste 1966 skupina trenčianskych horolezcov rozhodla zostúpiť po zviazaných povrazových rebríkoch. Zostup uskutočnil pán Emil Kužela, lanom ho istil pán Štefan Záhradník.

V roku 1967 požiadali členovia potápačskej skupiny z Dubnice nad Váhom o možnosť preskúmať studňu. Ako prvý sa do studne spustil s potápačským prístrojom pán Ján Budaj. Zistili v tom čase, že po hladinu vody meria studňa 47 metrov a je v nej veľké množstvo predmetov. To už sa na čistenie pripravovala skupina odvážnych členov trenčianskeho potápačského klubu.

V roku 1967 sa v hlave pána Emila Zápecu zrodil nápad toto čistenie zrealizovať. Vo voľnom čase sa venoval potápačstvu a keď sa k nemu pridali Ján Zápeca, Böhm, Steininger, Gajarský, Lehocký, Černek, Horňák, Pavlovič, Brázda, Kračmár, Ambróz a Zuzka Polláková, bolo jasné, že to myslia vážne. A tak sa vždy po pracovnej dobe stretali pri studni a vo voľnom čase sa do nej spúšťali a vynášali bordel.

Emil Zápeca v tom čase hovoril: „Bola to ťažká práca, každý robil to, na čo bol odborník. Nemohli sme vedieť, čo skrýva studňa.“ Studňa bola zahádzaná haraburdím na výšku 26 metrov, ved' ju niekoľko storočí nik nečistil. Pán Zápeca pokračoval: „Ako sme tak lopatami naberali všelijaké haraburdie, v hĺbke asi 70 metrov na jednej strane studne lopata nenarazila na odpor. Zistili sme, že tam je akási bočná chodba vo výške dospelého muža. Začali sme chodbu priam zúriivo čistiť. Boli sme nanajvýš vzrušení a mali sme zvláštne pocity.“

Tretí zľava p. Steininger

Ich prvou myšlienkou bolo, že je v nej ukrytý povestný poklad Matúša Čáka Trenčianskeho. Alebo že je to chodba popod dno Váhu k mníchom do kláštora na Skalke ako tajný východ z hradu. Zvedavosť ich hnala dopredu, pracovali do úmoru.

„V chodbe bolo väčšinou stvrdnuté bahno. Po pár metroch sa chodba začala mierne znižovať a po asi desiatich metroch sa končila rovnou skalnou stenou. Boli sme sklamaní. Nič sme neobjavili, nijaký poklad, nijakú tajnú chodbu, iba jednu veľkú žabu, ktorá je tam možno doteraz,“ spomínali účastníci expedície.

Steny studne boli veľmi tvrdé. Pravdepodobne ju hĺbili tak, že skalu rozpaľovali ohňom a polievali studenou vodou, a aby popraskala, tĺkli ju kovovými kladivami. Tak sa dostávali nižšie a nižšie. Vtedy to musela byť strašná drina. Vápencový masív akoby nemal konca, iba zužujúce sa steny tejto akoby „skúmavky“ prežrádzali, že kdesi je aj dno.

Podľa toho, čo postupne trenčianski potápači objavovali, sa dalo odhadnúť „storočie“, v ktorom sa nachádzali. Počas čistenia našli veľkú kladu, pôvodný rumpál s ozubeným kolesom, reťaze, okované vedrá, delové gule, množstvo mincí, keramiku, zástery kopáčov i údermi rozstrapatené kovové kladivá. Čistenie studne bolo na samom začiatku zrušené, nakoľko našli aj funkčné náboje z obdobia II. svetovej vojny, a tak im museli ďalšie čistenie povoliť vojenské úrady. Všetky historicky cenné nálezy sú dnes vystavené v múzeu na hrade.

Zaujímavosťou bol fakt, že práce na čistení studne museli v auguste roku 1968 prerušiť, nakoľko hrad obsadili ruskí vojaci, a tak studňu dočistili až na jar roku 1969.

Teplota vody bola okolo päť stupňov a hygienici ju označili v tom čase za vyhovujúcu, teda okolitou horninou dobre prefiltrovanú.

Pracovalo sa aj v noci

Potápači zistili, že studňa bola oveľa hlbšia, ako sa pôvodne uvádzalo, bola 80 metrov hlboká a voda v nej bola v tom čase po vyčistení 18 metrov hlboká.

Hoci uplynulo už od čias čistenia niekoľko desiatok rokov, nemalo by sa na týchto hrdinov zabudnúť. Riskovali svoje životy a zdravie. Nerobili to pre peniaze, a aj tie, čo dostali, išli na činnosť potápačského klubu. Zo studne vybrali 188 kubíkov kamenia, nánosů a rôzneho odpadu.

My by sme mali byť oveľa viac hrdí na tento príbeh, lebo to je príbeh aj nášho spoluobčana Ladislava Steiningera zo Sedličnej, ktorý sa nezmazateľne zapísal do príbehu o vyčistení svetoznámej studne na Trenčianskom hrade.

Dušan Pevný

Zdroje:

- Milan Vrba, Studňa lásky ukrývala tajomnú chodbu, Terajšok
- Milan Vrba - kniha „V uličkách času“

Anna bál

Podujatie

V júli 2024 zorganizovala reštaurácia LyJana 0-tý ročník Anna bálu v priestoroch futbalového štadiónu. Jeho hlavným bodom programu bolo vystúpenie hudobnej skupiny Ščamba.

Po tomto vydarenom ročníku sa konal 1. ročník, a to 26. júla 2025. O úvod akcie sa postaral DJ Milan, pre deti bol pripravený skákací hrad, maľovanie na tvár, sladkosti ako cukrová vata a iné dobroty. Dospelí si mohli zakúpiť rôzne druhy nápojov a kvalitnú kapustnicu, ktorú navaril Slávo L'ahký. Potom nasledovalo vystúpenie HS Radovanka na čele so Zuzkou Jančovou.

Lákadlom bolo vystúpenie známych harmonikáriek sestier Bacmaňákových, ktoré svojím vystúpením rozihrali žilky v krvi všetkým prítomným a tanečná plocha sa zaplnila. Vrcholom bolo vystúpenie HS Gipsy Čáve. Po ich vystúpení nasledovala bohatá tombola, kde si kvalitné ceny odnieslo veľa prítomných. Na záver sa o tanečnú zábavu postarala HS Radovanka.

Štefan Šmatlák

Sestry Bacmaňákové na Anna bále

Aktuálny stav - Ihrisko pri Materskej škole

Fínsko - Ålandy

Na cestách

Je koniec júla 2025. Vo Fínsku vládne horúce letné počasie, teploty prekračujú 30°C, Fíni sa potia nielen v saune a ľudia dovolenkujúci na Slovensku šomrú nad „chladným“ a daždivým letom. Ja zatiaľ kontrolujem výbavu pre letnú plavbu – termoprádlo, čiapku, rukavice, windstoper, nepremokavú vetrovku. Predpokladám, že sa mi budú hodiť.

Po prilete do Helsínk a presune do Turku na konci augusta už počasie pripomína koniec októbra: 15°C, prehánky, vietor. Keď sa na chvíľu ukáže slnko, tak domáci odhadzujú vetrovky, chodia v tričku a jedia zmrzlinu. Spolu s ďalšími šiestimi členmi posádky nasadáme na plachetnicu Doufor 365 a vyrážame poznávať súostrovie Ålandy – oblasť nachádzajúcu sa medzi Turku a Štokholmom, ktorú tvorí cca 6 700 ostrovov. Trvalo obývaných je asi 60. Územie je autonómnou, demilitarizovanou časťou Fínska a úradným jazykom je švédčina. Ostrovy patrili stáročia Švédsku, no v roku 1809 prešli spolu s Fínskom pod Ruské impérium. Po krymskej vojne boli demilitarizované (Paríž, 1856). Keď Fínsko v roku 1917 získalo nezávislosť, spor o suverenitu vyriešila Spoločnosť národov (1921) a Ålandy ostali pod Fínskom, ale zároveň dostali záruky samosprávy, jazyka a kultúry a neskoršie zmluvy potvrdili aj neutralizáciu ostrovov. Ålandy majú vlastný parlament v Mariehamne a približne 30 tisíc obyvateľov.

Oblasť, ktorou sa plavíme, bola po skončení doby ľadovej zatopená roztopeným ľadom a dodnes nesie stopy ľadovcovej činnosti – nízke zabrušené ostrovy, plytké more, miestami ľadovcové morény.

Súostrovie leží na začiatku Botnického zálivu

a je tvorené stovkami skál a plytčín, ktoré slúžia ako oddychové a kŕmne miesta počas jarnej a jesennej migrácie vtáctva. Viaceré časti súostrovia sú uznané ako IBA (Important Bird Areas) a nie je možné do nich z dôvodu ochrany vstúpiť. Postupne sa plavíme cez ostrovy Gulikrona, Jurmo, Kökar, Bärö, Nagu a darí sa nám vidieť morské kačice, potápky, alky, čajky, orla morského, žeriava, labuť.

Časť našej plavby kopíruje historickú St. Olav Waterway. Je to moderná pútnická trasa „po súši aj po mori“, ktorá vedie od katedrály v Turku cez fínske súostrovie a Ålandy do Švédska, kde sa napája na sieť St. Olav Ways smerujúce do Trondheimu (Nórsko). Trasa dlhá cca 1 200 km pútnickej cesty nadväzuje na stredoveké cesty k hrobu St. Olava – nórskeho kráľa (1015–1028) z obdobia Vikingov, ktorý zásadne podporil kresťanizáciu a zjednocovanie Nórska.

Každý deň máme naplánovanú plavbu v dĺžke asi 25-30 NM (1 NM=1,852km). Špecifikom plavby pomedzi ostrovy je nutnosť dobrého plánovania trasy a orientácia ako v mape, tak aj na mori v znakoch vyznačujúcich plavebný koridor. Dôležité je tiež byť pripravený na možnosť rušenia GPS signálu. More je v mnohých miestach veľmi plytké a akákoľvek chyba sa môže skončiť uviaznutím na plytčine alebo ulomením

kýlu. Poobedia trávime v prístave a na pevnine poznávaním ostrovov, historických a prírodných pamiatok, ochutnávaním miestnych špecialít (Lohikeitto – krémová lososová polievka, graavilohi / savulohi – gravlax (slaný-bylinkový losos) a údený losos, korvapuusti – škoricový uzol ku káve, mustikkapiirakka – čučoriedkový koláč a mnoho iných pochutín).

Využívame aj možnosť požičania bicyklov a ja každé ráno prebehnem miestne chodníčky po žulových skalách porastených množstvom vresov, machov, lišajníkov, čučoriedok, borovíc. Na ostrove Bärö sa nachádza opustená veža ponúkajúca úžasné panoramatické výhľady na krajinu mora a ostrovov. V každom prístave sa nachádza sauna s výhľadom na more a možnosťou chladiť sa priamo v mori, a tak túto možnosť každý večer aj využívame. Po saune ešte jedno malé pivo a spať. Alkohol je vo Fínsku výrazne drahší a dostupný iba v špecializovaných obchodoch a aj pivo sa dá v supermarkete kúpiť až po 9. hodine ráno.

Tým, že sme boli na plavbe už po fínskej letnej sezóne, tak sa mi jachting vo Fínsku páčil viac ako v Chorvátsku. Všade vládla pohoda, čistota a v prístavoch bolo málo ľudí. A ako povedal známy – kto raz vyskúša Fínske archipelago, musí sa sem vrátiť.

Martin Lahký

Gulášové leto

Život na dedine

Ako sa už za posledné roky stáva tradíciou, tak aj v tomto roku, a to v auguste, sa konali súťaže vo varení gulášu.

16. augusta 2025 sa uskutočnil na parkovisku pred Belovcom 4. ročník Beloveckých gulášov. Súťažilo 9 družstiev, guláše rozvoniávali a aj chutili, ale víťazom sa mohol stať len jeden, a to bolo družstvo, ktoré viedol známy gulášmajster Janko Kútny. Akcia bola spestrená naru-

kovacím hradom pre deti. O zábavu sa postaral harmonikár Tónka. Potom nasledovala tanečná zábava, ktorú zabezpečili Zuzka Jančová a Tomáš Baňár.

V piatok, 29. augusta 2025 sa konal 5. ročník súťažného gulášu pri reštaurácii LyJana pri

futbalovom ihrisku, ktorého sa zúčastnilo 6 družstiev a víťazom sa stalo družstvo, ktoré viedol Miloslav Hrbas. Aj táto tradičná akcia bola veľmi vydarená a guláše chutili všetkým prítomným, ktorí si ich zakúpili.

Štefan Šmatlák

Rodičovské združenie - rodičia do lavíc!

Osveta

Mám rada rodičovské združenia... keď som v úlohe matky. Pred nimi ma mladší syn vždy prosí, nech idem na jeho rodičovské radšej ja a nie tatino. Tak tomu bolo i tento školský rok. Môj pubertiak siedmak ma vopred psychicky pripravil na situácie, ktoré môžu vzniknúť a nemusela by som ich prijať pred triednou vkl'ude...

Žiaci sa poznajú už od škôlky, poznám nie len ich, ale aj rodičov. V triede je len málinko dievčat, skoro všetko sú chalani.... výmyselníci, puberta v plnom prúde, srandy a smiechu kopec, učenie slabé, dochádzka tiež.

Triedna prvú polhodinu rozpráva o rozpočte a počúvame aj príhovor riaditeľky. V druhej polhodine nálada začína gradovať. Chalani v triede sú vraj nepozorní, výreční, neučia sa, stále sa len smejú, niektorí sú aj drzí, nerobia si úlohy, všetci učiteľia sa na nich len sťažujú... no veru, nič pozitívne. Ťažko sa to počúva, aj keď viem, čo mám doma. Môj synátor školu neznáša, najradšej by bol vonku s kamarátmi a hral futbal. Našťastie, keď učiteľka konkrétne vymenúva drzých a slabých žiakov, môj medzi nimi nie je. A to mi stačí. Viem, že so známami išiel dole vodou... ale je to stále oveľa lepšie, než moje známky v jeho rokoch:).

Ďalšia polhodina je debata rodičov medzi sebou, s čím súhlasia, nesúhlasia, triedna len počúva... vraj v čom by sa mali učiteľia zmeniť! Chudera učiteľka, ľutujem ju. Zrazu sa jeden tatino opýta triednej, čo také žiaci naposledy v triede vyviedli. „Predstavte si, žiaci boli na hodine biológie takí drzí..., keď im pani učiteľka povedala, že si idú pozrieť vtákov, všetci sa začali smiať! Biologička im vetu zopakovala a oni sa znovu začali smiať!“ Ja som sa ako jediná z rodičov nahlas zasmiala, všetci boli zachmúrení... ved' títo žiaci sú v puberte a chytajú sa každej dvojzmyselnej vety!

Pani biologička žiakom v triede ihneď po búrlivom smiechu dala písomku ako odpoveď za ich správanie... tú štvorku si môj synátor opravuje už celý polrok...

Alžbeta Jurigová

Malá, veľká tanečníčka

Mladé talenty

V aktuálnom školskom roku nastúpila Nelka Navrátilová z časti obce Veľké Stankovce do tretieho ročníka základnej školy. Nie je tomu dávno, keď bol v Hlas-e uverejnený článok o jej mame, Eve Navrátilovej, ktorá absolvovala Spartan Race. Jablko nepadá ďaleko od stromu, hovorí slovenské porekadlo.

Nelka Navrátilová aj so svojou sestrou Evkou ml. rady absolvujú detskú verziu Spartan Race. Ide o preteky zábavnej a bezpečnej prekážkovej dráhy, kde deti na dĺžke 3 kilometre absolvujú asi 15 prekážok. Dievčatá sa zúčastnili týchto pretekov už osemkrát. Z každého preteku im pribudla nová medaila. Keďže obe sestry baví rúčkovanie, preliezanie a šplhanie, najradšej by čas trávil na workoutovom ihrisku. Pre Nelku to však nie sú jediné ocenenia.

Počas škôlky bola Nelka zapísaná na krúžok gymnastiky v neďalekom Trenčíne. Získala základy, ale spokojná v tomto trenčianskom krúžku nebola. Po nástupe do základnej školy v našej obci si sama vybrala krúžok. Bola zapísaná do tanečného krúžku, ktorý bol otvorený priamo v našej základnej škole prostredníctvom Základnej umeleckej školy (ZUŠ) z Nemšovej.

Miesto pohybovej aktivity, dobré kamošky, skupinové tance a možno pani trénerka boli tými správnymi podnetmi. Nelka začala medzi svojimi vrstovníčkami vynikať, a tak ju nová pani trénerka Mirka Skoková zaradila aj do sólového vystupovania. Po spoločnom tréningu počas tanečného krúžku si ju pani trénerka nechávala

o niečo dlhšie, aby trénovali tanečné zostavy.

ZUŠ zvyčajne organizuje pre rodičov, starých rodičov, priateľov a známych vystúpenia detí, ktoré predvádzajú, čo sa pod vedením pedagógov naučili. ZUŠ-ky organizujú aj súťažné vystúpenia, kde sa dostanú práve tí najlepši. Ako druháčka sa Nelka dostala na stupienok víťazov, keď na súťaži Dance Poetry v Nemšovej získala striebornú medailu za sólo tanec, v kategórii disco tanec.

Ako sólo tanečníčka sa zúčastnila aj taneč-

nej súťaže neregistrovaných tanečníkov celého Slovenska v obci Udiča, kde vo svojej vekovej kategórii, v kategórii disco tanec, získala druhé miesto.

Nelkina mama tvrdí, že Nelka nevie sedieť „normálne“. Preto som sa Nelky opýtala, ako sedí v škole. Jej odpoveď ma však neprekvapila: „Sedím normálne.“

Prajeme Nelke, aby sa jej čo najviac darilo a robila radosť svojim rodičom. My jej budeme držať palce!

Zuzana Jančová

Redakcia HLAS

Noviny pripravili: Ing. Martin Jurčo, Gabriel Kádák, Bc. Monika Pevná, Ing. Jozef Kádák, Bc. Radovan Siva, Dušan Pevný, Pavol Kurtiš, Ing. Štefan Šmatlák, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Ing. Vendelín Sedláček, Dominika Mojžišová, Pavol Múdry, Mgr. Vlasta Pevná - korektúry.
Tlač: PN Print s. r. o., Štefánikova 130, Piešťany. Náklad: 1000 ks.
Periodicita vydania: 6x ročne. Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministerstva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15.
Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadze 501, 913 11 Trenčianske Stankovce

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.

Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu: hlas.stankovce@gmail.com.

